

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Z. C.**, zast. JUDr. Karlem Frimlem, CSc., advokátem se sídlem V Sedlci 15, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, čj. 4 Ad 30/2016-13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Okresní správa sociálního zabezpečení (OSSZ) Písek uložila žalobci svým rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016 povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 75 820 Kč. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal k České správě sociálního zabezpečení (ČSSZ), pracovišti v Českých Budějovicích; žalovaná však jeho odvolání zamítla dne 22. srpna 2016 a potvrdila rozhodnutí vydané v prvním stupni.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Jako žalovanou označil jednak ČSSZ se sídlem Křížová 25, Praha 5, jednak ČSSZ, pracoviště České Budějovice, se sídlem A. Barcala 1461, České Budějovice. Ani na pracovišti ČSSZ v Českých Budějovicích nezjistil, zda by měl žalovat přímo ČSSZ v Praze, nebo její pracoviště v Českých Budějovicích; z opatrnosti proto uvedl dvě žalované.

[3] Městský soud postoupil věc usnesením ze dne 12. 10. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Postupoval podle § 7 odst. 2 soudního řádu správního (s. ř. s.),

podle nějž je k řízení o žalobě místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. V projednávané věci byla tímto orgánem OSSZ Písek, jejíž sídlo leží v obvodu Krajského soudu v Českých Budějovicích.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) trvá na tom, že jeho žalobu by měl projednat Městský soud v Praze. Místní příslušnost soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. se totiž uplatní jen tehdy, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Stěžovatel zde odkázal na svou žalobu, kde vysvětlil, proč volil jako pasivně legitimovanou nejen ČSSZ se sídlem v Praze, ale i ČSSZ, pracoviště v Českých Budějovicích. Zvláštním zákonem je podle něj v tomto případě zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, jehož § 85 odst. 1 písm. b) určuje právě ČSSZ se sídlem v Praze jako orgán příslušný rozhodnout o odvolání. Pasivně legitimována podle zvláštního zákona je tedy ČSSZ v Praze a o žalobě by měl rozhodnout místně příslušný Krajský (*pozn.: stěžovatel zjevně míní „Městský“*) soud v Praze.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil důvod, pro který Městský soud v Praze postoupil jeho věc místně příslušnému Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Jeho argumentace však nemůže obstát, protože stěžovatel zaměňuje kritéria pro stanovení místní příslušnosti soudu a pravidlo pro určení pasivní legitimace v řízení o správní žalobě.

[8] Jak je zřejmé z obsahu soudního spisu, stěžovatel při podání žaloby váhal nad označením pasivně legitimovaného subjektu. Ačkoli totiž podle obecného zákonného pravidla [§ 85 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění] rozhoduje o odvoláních ve věcech pojištění, v nichž v prvním stupni rozhodla okresní správa sociálního zabezpečení, ČSSZ (tedy orgán se sídlem v Praze), ve stěžovatelově věci rozhodla o odvolání ČSSZ, pracoviště v Českých Budějovicích. Stěžovatel proto označil jako pasivně legitimované oba tyto subjekty.

[9] Ve skutečnosti je pasivně legitimována jen ČSSZ se sídlem v Praze. Její pracoviště v Českých Budějovicích je jen jedním z řady regionálních pracovišť, která sama o sobě nejsou správními orgány. K tomu soud odkazuje na § 3a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který označuje jako „*správní úřady*“ pouze Českou správu sociálního zabezpečení (její sídlo v Praze nestanoví zákon, ale statut ředitele ČSSZ, jehož současná verze je účinná od 1. 1. 2011) a okresní správy sociálního zabezpečení. Regionální pracoviště slouží pouze k lepšímu plnění pravomocí ČSSZ na celém území státu; nejde o subjekty, které by měly procesní způsobilost v řízení před správním soudem, a které by tedy mohly vystupovat samostatně vedle „*ústřední*“ ČSSZ se sídlem v Praze.

[10] Kdo je žalovaným, určuje v řízení před správním soudem zákon – konkrétně § 69 s. ř. s., podle nějž je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Stěžovatel tedy správně považoval za pasivně legitimovanou ČSSZ, protože ta rozhodla o odvolání proti rozhodnutí OSSZ. To, že stěžovatel vedle ČSSZ se sídlem v Praze (která je správním orgánem) označil nadbytečně i její pracoviště v Českých Budějovicích (které správním orgánem není), není v dalším řízení na závadu: krajský soud bude zkrátka jednat jen s tím subjektem, který je žalovaným podle zákona, tedy s ČSSZ se sídlem v Praze.

[11] Skutečnost, že žalovaná jako orgán, který rozhodl v posledním stupni, sídlí v Praze, však není určující pro stanovení místně příslušného soudu. Místní příslušnost soudu se primárně řídí sídlem správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni, ve zvláštních případech pak bydlištěm nebo sídlem navrhovatele (§ 7 odst. 2, 3 s. ř. s.). Sídlem OSSZ,

pokračování

která ve věci rozhodla v prvním stupni, je Písek, a ten spadá do soudního obvodu Krajského soudu v Českých Budějovicích; místní příslušnost Městského soudu v Praze (ani žádného jiného pražského soudu) tedy není dána. Před tzv. velkou novelou soudního řádu správního (zákon č. 303/2011 Sb. účinný od 1. 1. 2012) platilo jiné pravidlo: tehdy byl zásadně místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni. Kdyby tedy stěžovatel v obdobné procesní situaci podával žalobu před pěti lety, byl by místně příslušným soudem opravdu Městský soud v Praze; současná úprava je však jiná a městský soud ji v této věci užil správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[13] Stěžovatel, který neměl v soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu